

Pán Hoppy odvážil Alfiho na kuchynských váhach, len aby sa presvedčil, či údaj pani Silverovej, 350 gramov, je správny. Bol.

Držiac Alfiho v jednej ruke potom opatrne hľadal miesto, kam by stúpil v tom obrovskom množstve korytnačiek a vyberal takú, ktorá by, po prvé, mala rovnakú farbu a po druhé vážila by *presne o päťdesiat gramov viac*.

Päťdesiat gramov nie je veľa. Je to menej, ako váži menšie slepačie vajíčko. No viete, na pláne pána Hoppyho bolo dôležité práve to, aby nová korytnačka bola väčšia ako Alfi, ale len o *máličko* väčšia. Rozdiel mal byť taký nepatrný, aby si ho pani Silverová ani nevšimla.

Pre pána Hoppyho nebolo ťažké nájsť v takej obrovskej zbierke korytnačku, akú potreboval. A on potreboval takú, ktorá váži na kuchynských váhach presne 400 gramov, ani viac, ani menej. Keď ju našiel, položil si ju na stôl vedľa Alfiho a dokonca ani on sám nevedel s istotou povedať, či bola väčšia. Ale naozaj bola. O päťdesiat gramov. Bola to Korytnačka číslo 2.

Pán Hoppy vzal Korytnačku číslo 2 von na balkón, uchopil ju svojou korytnačkolapkou a spustil dolu na balkón pani Silverovej, hneď vedľa chutného lístka čerstvého zeleného šalátu.

Nikdy predtým Korytnačka číslo 2 ani len neochutnala jemný šťavnatý zelený šalát. Jedávala len hrubé staré kapustné listy. Šalát jej chutil a pustila sa do neho s veľkou chuťou.

Nasledovalo dosť nervózne dvojhodinové čakanie na návrat pani Silverovej z práce.

Všimne si rozdiel medzi novou korytnačkou a Alfim? Bude to napínavá chvíľa.

Zrazu na svoj balkón vyplávala pani Silverová.

„Alfi, miláčik!“ zvolala. „Mamička sa ti už vrátila. Chýbala som ti?“

Nakúkajúc ponad zábradlie, ale dobre skrytý medzi dvoma hustými črepníkovými rastlinami, pán Hoppy zadržoval dych.

Nová korytnačka ešte stále usilovne chrumkala šalát.